

ENVERS L'OASI

Josep LL. Roig: *Ebri del vi perdut*,
Ed. Aguaclara, Alacant, 2000

Joan M. Monjo*

Josep Lluís Roig naix a Oliva, l'any 1967. Ha realitzat estudis de Filologia a la Universitat de Barcelona, a l'Estudi General de Lleida i a la Universitat de València.

Fa una aparició estelar a les nostres lletres, l'any 1991, en publicar el seu primer llibre: *Amb el gest de les hores* (Editorial Tres i Quatre), poemari que havia obtingut el X Premi "Senyoriu d'Ausiàs March" de poesia, convocat per l'Ajuntament de Beniarjó. El mateix any, mesos més tard, l'editorial Columna publicarà el seu segon llibre: *Per a dansar la llum*. Li havia valgut el premi "Martí Dot" de l'any 1990. I l'any 1992 s'editarà *Sal lenta* a Edicions 62. Amb aquesta obra havia obtingut el VI premi "Salvador Espriu per a poetes joves".

A més, Roig ha participat en diverses publicacions literàries, ha estat antologat en diverses ocasions –entre altres, a *Dotze poetes joves valencians*, de Francesc Calafat i Marc Granell, editat per Tàndem-, ha col·laborat en llibres amb els seus poemes, o n'ha fet recitals i presentacions.

Paral·lel al seu treball poètic –el més definitori de la seua obra-, m'agradaria destacar els seus treballs de crítica literària sobre diversos autors i gèneres (les Cròniques, Agustí Bartra, Marià Vayreda, poesia actual...).

Ara, després de *Sal lenta* –recordem que fou publicat l'any 1992- torna amb un altre llibre, que li ha valgut el II Premi "Gorgos", de poesia. Es tracta del poemari *Ebri del vi perdut*, publicat el 2000 per l'Editorial Aguaclara.

Segons hi diu l'autor a l'apartat de "Dedicatòries i notes": "és el títol d'una novel·la nefasta i francesa que em vaig comprar justament pel títol".

---

* Aquest text fou llegit a l'acte de presentació del llibre de J.LL. Roig, *Ebri del vi perdut*, a la Casa de Cultura Marqués González de Quirós (Gandía, 2-VI-2000). Acte organitzat pel C.E.I.C. Alfons el Vell.

I l'ha reutilitzat, seguint la mania de la cleptomania de títols, o, en ocasions, de versos, que també trobem en aquest llibre.

Ebri del vi perdut –estructurat en sis apartats i, com diu l'autor, on “es troba condensat tot el procés que m'ha portat des de *Sal lenta* fins el que escric ara”- comença amb “Memòria de l'instant”. Ací se'ns mostren uns poemes que tracten el tema de l'amor. L'amor, que genera vitalitat. Als poemes d'”El gust salat de la memòria”, ha canviat la visió que es donava de les relacions amoroses. Ha arribat el moment en què s'ensorra el bell palau. Ara, ja, tan sols en resta de tot aquell àpat, la punxada, el record incòmode. En cert moment, l'autor arriba a dir:

Adolorit, recorde que recorde,
algunes voltes,
el teus pits, l'enyor, les matinades blanques,
tant de cos, de bes, d'allò que no tinguérem
o tinguérem.
Voluble, m'enteste, no sé per què,
a dibuixar aquells dies que no enyore
i que potser invente.
Així, doncs, per a tu, que no sé si existeixes,
aquest record famolenc d'altres mirades.

Aniran succeint-se les altres parts del poemari: “L'ofici de viure, “Tebi de llum”, “Fira desolada” i “Ebri del vi perdut”. Apartats que, en un evident “anar a més”, traçarà i dibuixarà, vers a vers, un paisatge humà ple de dolor i desolació. En aquests darrers apartats trobem –d'una manera evident- una poesia de dura reflexió humana, on, en un principi, sembla que l'autor no creu en cap mena de futur. En algunes ocasions, hi utilitza elements que habitualment són tinguts com a positius –per exemple, coloms i gavines que apareixen als poemes de les pàgines 50 i 51-, i que als seus textos esdevenen amb càrrega negativa. Per tant: una nova lectura de certs elements ja sacralitzats i fossilitzats –i sacarinats- per la societat i la cultura.

Ara bé, si abans hem dit que en una part important del seus poemes d'*Ebri del vi perdut* detectàvem una certa orfandat de futur, ara haurem de dir, per matisar amb propietat, que tant al poema de la pàgina 56, “Crec en el futur, i no és ironia”, com al darrer poema del llibre, hi trobem importants elements que resolen l'orfandat i el problema. Al text de la pàgina 58 hi trobem un “oasi”, un tauló de salvació:

L'esperança s'acaba ací, supose.
Ebri del vi perdut m'esgarre ungles
i pells damunt l'arena: moriré
nu i desert somiant l'oasi verd
d'algun somriure: cremaré la pell.

M'he fet cert en les hores que he viscut:
ara ja sé que la sang és la barca
que naufraga, els ulls cecs del terror
quan m'ature al carrer i la gent, tota,
compra rebaixes. Ja no queda res.
Si ni és això. Que l'oasi existeix
quan el desert és més profund, més gran,
inassolible. He viscut, no ho negue;
també he estat feliç i espere ser-ho,
però aquesta angoixa és qui em menja el viure,
qui els ulls m'esgarra cada dia al vespre,
quan no es possible creure en els refugis
i revisc l'esperança de l'incendi,
de tanta neu atenta a les pupil·les.

Idea aquesta –la de l'oasi– que Roig reprendrà i desenvoluparà en el seu proper llibre, *Oasi breu*, publicat per l'Editorial Tàndem en el 2001.